

Barcelona, 12 d'abril de 1929

L'Esquella de la Torratxa

ANY LII - Núm 2598 - 15 cts. - Atrassats 30

GENE TUNEY A BARCELONA

—Qui és aquest?

—Tu deus saber-ho. He sentit a dir que és un pes fort.

DEPURATIVO SEROLFORINA

PARA LAS IMPUREZAS DE LA SANGRE

Testimonio núm. 66

ESPECÍFICOS SEROLFORINA

Muy Sr. mío:

Después de muchos años de inútiles remedios y de gastar lo que no podía, he conseguido curarme de una manera radical las úlceras que en ambas piernas tenía con su **DEPURATIVO SEROLFORINA**. Le doy autorización para que publique mi retrato y esta carta.

Su agradecidísimo

JOSÉ SELMA

De venta en el Laboratorio y Farmacia «La Merced», Aviñó, 60 y Ancha, 25; Segalá, La Cruz, Pujol y Cullell, Tarrés, etc

Teatre Català NOVEDADES

COMPANYIA CATALANA DIRECCIÓ: CARLES CAPDEVILA

Avui, a honor i benefici de **MARIA MORERA**

Cors de mare - Qui compra maduixes!...

Diumenge, onze matí, **PERTA SINGERMAN**. - A dos quarts de quatre, **Les Aventures d'En Massagran**. A dos quarts de sis i a les deu, Repetició del programa del benefici de **MARIA MORERA, Cors de mare i Qui compra maduixes**. Dimarts, estrena de

JUDITH

de Josep Maria de Sagarra.

Es 7.ª s'aparta en Comptaduria

BICICLETES ESPORTS
ACCESORIS

SANROMÀ

Balmes, 62 - Telèfon 12303 - BARCELONA

DEMANEU TARIFES DE PREUS

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inútilment de les dites malalties, gràcies al meravellós descobriment de

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota millitar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *flujos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, florons, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Grànees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesse-tes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrellament, tractament i guariment de les dites malalties.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

Els autors catalans volen deixar d'ésser aficionats

LS autors dramàtics de Catalunya es reuneixen demà en una Assemblea convocada per un "Comitè provisional de gran dret" que presideix Carles Soldevila i del qual formen part, entre d'altres senyors, Amadeu Vives, Josep Pous i Pagès, Avelí Artís, Salvador Vilaregut, "Amichatis", Poal-Aregall, Martínez Valls, Josep Parera, etc.

Com a comentadors de l'actualitat barcelonina, ens convé fixar ben bé, que en aquesta Assemblea no hi ha pas una qüestió purament administrativa o un conflicte de procediment a resoldre, sinó un fet que cal remarcar per la seva transcendència literària. Aquest fet és el de la professionalitat.

Es evident que un home que ha d'esmerçar les seves activitats a la burocràcia, al periodisme, a les traduccions literàries, al comerç o a la indústria, a les negociacions bancàries, etc., durant set, vuit o deu hores diàries, que ha de llegir quelcom més que correntment llegeixen els lectors mitjans, i que després ha d'escriure comèdies, dramas, etc., realitza un esforç extraordinari. L'obra teatral es ressent d'aquest esforç, i la producció que podria ésser perfecta o que, si més no, tindria una gestació més acurada, surt precipitadament a la vida, sense ni temps de correccions importants. En canvi, l'home que viu del seu esforç intel·lectual, que pot dedicar totes les hores de la seva vida a la tasca literària i que té camp per córrer dins el cercle de les seves activitats, és lògic que tingui més possibilitats de triomfar o de realitzar una obra ben feta que el que reparteix la seva vida entre la tasca vulgar que li dóna el pa de cada dia i la que el fa volar espiritualment i l'allunya de l'ambient.

Sobre aquest tema tan interessant, Puig i Ferrer va deixar unes quantes planes ben escrites i ben viscudes a la "Vida interior d'un escriptor". Val la pena de tornar-les a llegir.

Els autors catalans han anat obrint el cercle de les seves activitats. Allò que va néixer en una sala i alcova, ara té ja tres sales d'espectacles; aviat en tindrà quatre. L'any que ve hi haurà també teatre líric català. Això vol dir

que els qui dediquen part de les seves activitats al teatre tenen el deure, l'obligació de viure'n deixant de treballar com uns aficionats de primera classe, per a convertir-se en professionals. Per aquesta raó els autors catalans deuen procurar administrar-se o intervenir més en la classificació de categories de les tarifes i poder augmentar les seves liquidacions.

Això sembla que tan sols afecta una classe, i n'afecta moltes d'altres. Cal que els que treballin en un aspecte de la vida literària, en visquin. És la única raó de donar qualitat a l'obra. Un home que ha estat tot el dia venent mitjons, fent comptabilitat comercial, escrivint cartes proposant negocis i mercaderies, no pot després dedicar-se, amb tota tranquil·litat, a especulacions literàries que precisen d'un estat d'ànim a propòsit. Aquesta és la raó essencial que tenen els autors per a demanar personalitat jurídica.

Quan hom sap que Angel Guimerà cobrà dues mil pessetes per la venda dels drets d'autor durant els dos primers anys de la seva obra cabdal "Terra baixa"; quan hom sap que fins fa poc els autors es venien les seves produccions a les velles Empreses que tenen avui un fons d'obres de propietat que cobren contra el que mana la Llei i la Santa Mare Església, hom s'indigna i es revolta.

Fan bé els autors en reclamar la professionalitat de la seva tasca. És la única manera d'enlairar l'escena catalana a l'alçada de qualsevol altra escena europea.

FRANCESC MADRID

I

—Carme!
—...?
—Carme!!
—...?
—Carme!!!
—...?
—Carme, l'Eduard...!
—Vinc totseguit...!

II

—Miquelet!
—...?
—Miquelet maco!!
—...?
—Miquelet meu!!!
—...?
—Miquelet, té un bobò.
—Què mana, mamà?

P. G. F.

Qüestió de pulmons

Si sentiu parlar bé d'un actor, sentireu sempre lloar-ne el verisme que imprimeix al seu treball, donant com a reconegut que la característica dels bons actors és la naturalitat; és considerat millor actor aquell de qui hom diu que millor imita la realitat; però és evident que els amants del realisme a l'escena baden al teatre o baden a la vida; no pot ésser més errat el concepte que tenen de la realitat; fixe'u-vos, si no, en la manera de declamar que tenen els actors més celebrats, aquells dels quals es diu que donen la impressió de mostrar al públic un tros de vida bategant i no una farsa; fixe'u-vos-hi serenament, i millor que en altres, en escenes culminants; el resultat de les vostres observacions serà profitós, perquè notareu que justament els actors preferits són aquells més mancats de naturalitat; i a això deuen precisament la seva popularitat.

Jo he vist durant tres temporades el treball contínuament intelligent d'un actor admirable que no empra altres recursos que les seves dots d'observador, l'aplicació de les quals al seu art dóna per resultat la creació d'una multitud de tipus d'un realisme meravellós; senzillament, sense efectismes, aquest actor està donant una lliçó d'art als seus confreres de més fama. I bé: ja compta amb les simpaties del públic, però no arriba a entusiasmar-lo, perquè el públic, per a entusiasmar-se, necessita que se'l faci sortir del seu endormiscament, i això s'aconsegueix només a força de crits: és qüestió de pulmons. En tots els aspectes de la vida, el plaga desperta sols simpatia; l'home de talent, admiració. Per una excepció, la gent de teatre, en escena, impressiona contràriament.

Vegem, si no, quan és que el públic aplaudeix: quan després d'uns minuts de cridar com un desesperat, accionant enérgicament, amb la cara irada i els ulls espujants, les cames eixancarrades i la clenxa desfeta, l'actor es deixa caure esgotat en una cadira, tot aclofant el cap entre les mans; encara que tot plegat no hagi estat més que per dir una bajanada. Això estava molt a to en el teatre d'altres èpoques, en el qual els personatges eren ja concebuts com a figures fantàstiques; voler-los presentar a escena com si fossin persones de carn i ossos, hauria estat d'una absurditat manifesta; calia posar-los tal com havien estat ideats: grotescos de tant voler-los fer sublimes, balders, inflats i d'una sola peça. Eren un producte genial segons el gust d'aleshores; ara han passat de moda, i resulta llastimós veure desfigurar personatges humans, molt humans, per la interpretació anacrònica que certs actors els donen.

La glòria d'un actor està en relació amb el favor que el públic li atorga; i mentre el públic aplaudeixi sistemàticament les escenes de grans crits, serà natural que els actors es preocupin sols de cridar, sense cura de la psicologia dels personatges, ja que sols els crits els proporcionaran glòria i diners.

Epidèmia de fugues

Als collegis i acadèmies de Berlín, hi ha una epidèmia de fugues. Un dia són tres collegiales de dotze anys que s'escapen. Fa més d'una setmana que les famílies, desolades, no en tenen cap notícia.

Aquestes tres jovenetes han fugit juntes, com un vol d'ocellets? Han volat potser en seguiment d'algun mascle? Un pardalet? Un aguilot? Un rossinyol? Un adolescent, un jove, un vell?

Un vell? Un vell!... Qui sap! Els vells, diuen, es deixen pels fruits primerencs, pels esguards ingenus, per les pomes, verdejants encara, però dures, apetitoses, fermes, incitants...

Una altra fuga, encara, també a Berlín. Dos mocosets que, plegats, no arriben a vint anys. Abans de fer-se escàpols, han escrit als seus pares: "Fugim — deien — vers la llibertat. Fugim dels prejudicis ridículs, de les tiranies, dels estudis insuportables..."

Una altra fuga. I a Berlín, no cal dir-ho. Dues futures mestresses deserten de les files escolars, i s'aventuren, sense encomanar-se a Déu ni al diable, pels camins incerts, inclements, perillosos de la vida errant...

Però encara hi ha, a Berlín, quelcom de pitjor que aquesta epidèmia de fugues: una epidèmia de suïcidis. El dia abans de llurs exàmens, tres jovenetes es maten. Un altre dia, per desil·lusions amoroses, unes noies de quinze anys — dues, tres, quatre...? el telegrama no ho precisa — es tiren al riu i s'ofeguen...

Els moralistes cerquen de vegades la raó de tot això. Segons els seus prejudicis polítics, filosòfics o morals, donen la culpa a l'escola, a la família, a la societat. Recomanen règims pedagògics més severos.

Creiem que no és aquest el camí. Com pot ésser la causa del mal l'escola ni la família ni la societat, si la vida no ha tingut encara una influència real damunt d'aquestes criatures?

Són com ocells, i volen. Volen inconscientment, obeïnt a una força íntima, desconeguda, que les mena a la fuga o a la mort, com podria menar-les a un convent, a un presidi, o a la prostitució.

La Gran Guerra, vet aquí el monstre. Les generacions que procrearen sota el seu imperi, ho feren sota la influència implacable d'una formidable crisi moral. Crisi de tot: totes les virtuts queien esmicolades al pas de la tragèdia...

Ara, ací teniu els efectes: les noves generacions donen, senzillament, mostres de no estar bé del cap: són generacions malaltes. Ens queda un remei, molt migrat, sí, però un tot sol. I és tractar de curar-les.

Per de prompte, deixeu el fuet i agafeu la vaselina. És la manera més raonable d'evitar una desbandada general.

SENTS

PER POR AL "QUE DIRAN".

—Com és que quan em poso a cantar, sempre te'n vas al balcó?

—Perquè els veïns vegin que no sóc jo que et pego!

Lola Anglada i els nens

¿Qui negarà que Lola Anglada sap encisar els menuts caparrons rossos, amb les seves històries?

I, tanmateix, a Lola Anglada no li plauen els nens. Una vegada se li escapà aquesta confessió.

—Si hi ha un nen a casa—digué—, ja m'és impossible de treballar.

Tanmateix, Lola Anglada es penedí aviat de les seves paraules. Li semblà que era un contrasentit d'escriure històries per als infants, i no estimar-los. Li semblà que ningú no creuria ja en la seva tendresa, que ningú ja no creuria en l'eficàcia de les seves històries. En una paraula, que el seu crèdit d'escriptora per a infants, perillaria. D'alleshores ençà, sempre que té ocasió—i encara que no en tingui—, s'apressa a fer saber a tots els seus visitants:

—Sabeu? A mi els nens m'encanten. No somnio amb altra cosa. No sabeu el que m'agradaria de tenir-ne.

I com que Lola Anglada és jove, és encisera, l'expressió del seu desig, quan el fa a un interlocutor masculí, es presta als més graciosos quid-pro-quos.

Josep Triadó

El passat dia 2 i als cinquanta nou anys — havia nascut el dia 11 de febrer de 1870 — morí el que en vida fou el gran dibuixant Josep Triadó.

En 1890 obtingué una borsa de viatge i visità Madrid i Toledo. Velàzquez i "El Greco" l'impressionaren fortament. Però — cosa que no passa amb tots els artistes —, sapigué sustreure la seva obra a aquesta influència.

Josep Triadó té, com a pintor una personalitat ben distingida. Diguin-ho, si no, les seves teles de la costa brava.

Però on el seu talent brilla, on Triadó es troba ell mateix, és en el seu caire d'illustrador. Els dibuixants anglesos de fi de segle i l'hongarès Mucha no són pas superiors a l'artista català.

La seva obra és, sobretot, important en els Ex-Libris. Els Ex-Libris de Triadó són una cosa magnífica, una cosa que quedarà.

Descansi en pau l'artista de gloriosa memòria.

Al clar de lluna...

Al clar de lluna vull dir-te un vers,
xic com la teva gràcil figura,
que s'esbarriï volant dispers
ensenyorint-se de la Natura.

Que amb el silenci que regna entorn
i amb la florida de la llum blanca,
tindrà la gràcia, quan vingui el jorn,
de dî els secrets que mon cor tanca.

Baldomer RIBES BANCELLS.

La meva cambra

La meva cambra és petita
com una closca de nou,
però té claror infinita
i el meu cor sempre s'hi mou.

Té una finestra florida,
flors pintades al cristall;
quan la llum ve decidida
brilleja com un mirall.

Damunt de les flors descloses
hi ha volior d'ocells;
finestra d'ocells i roses
i sang viva de clavells.

La mestressa sovint canta
—sap cançons de l'antigor—
i apar que la llum s'espanta
en rebre aquesta claror.

Mestressa de veu serena,
vós potser m'ho sabreu dir:
sabeu si és la llum qui omplena
la finestra de flòrir?

Creieu la llum prou capaça
de pintar amb màgics pinzells
en la finestra, quan passa,
tantes flors i tants ocells?

I escolteu, vós que sou llesta:
aquest ramet de llorê
és d'una passada festa
o d'una festa que ve?

Jo no entenc d'aquestes coses,
però veient llorer florit,
tants ocells i tantes roses,
no sé pas el que he sentit.

Què hi fa que sigui petita
la cambra si el cor s'hi fon
i aquesta llum infinita
m'hi porta a dins tot el món?

Tenir ocells a la vora
i flors i llum d'infinit
i una cançó que s'esflora
entorn del llorer florit,

no és pas tenir poca cosa
per l'home d'esguard pregon
que sap veure en cada cosa
totes les coses del món.

Aquesta cambra petita
com una closca de nou
jo la sabré fê infinita
si el meu cor sempre s'hi mou.

SALVADOR PERARNAU

El paper blanc

No sabia pas dir el goig que em fa tenir davant dels ulls un plec de quartilles blanques. Em fa l'efecte d'una carretera llarga, llarga per on el meu pensament com un vailet entremaliat hi correrà infatigable alçant-hi grans polsegueres.

A primer cop d'ull, el paper blanc no té cap relació amb la carretera. Però pensant una mica, el paper blanc és la carretera i el camí triomfal de la intel·ligència. La paraula bull com la sang del vailet bull ansiosa de corre i cada mot és un pas, i cada idea una polsina que s'aixeca.

El paper blanc és llis i pla, i un hom hi pot fer giravolts i muntanyes, drecceres i espadats, pujants i baixants de la intel·ligència.

Si el seny està assedegat, a la vorera dels camins hi ha alguna font que canta. La font és la idea plàcida i serena o la troballa d'una veritat.

Els arbres florits i carregats de fruita són a la vorera del camí, i al pas superb del pensament sota la roentor de les idees, estenen l'ombra llarga i deixen assaborir el seu fruit.

El paper blanc és la carretera triomfal de les idees.

La intel·ligència pel camí del paper blanc pot tenir mortals caigudes i trobar-hi milers de destorbs.

EN CRUZ CONDE

Delegat regi de l'Exposició de Sevilla que posà per al nostre dibuixant Picarol, en la seva estada a Sevilla.

Hi ha intel·ligències que, corrent pel paper blanc, com molts vailets, s'hi han trencat els nassos.

Pel camí del paper blanc hi trobes Déu i el Diable, la Veritat i la Mentida, el Bé i el Mal i el pont de la Moral que a voltes s'ensorra, i per aquest camí pots veure tot el món.

El paper blanc pot ésser un camí dret i segur o pot ésser un dels mils camins que no menen enlloc.

Cada ratlla és un tros de carretera; cada paràgraf, un revolt. Els punts són les posades, aquests hostals vora els camins on un hom fa parada per a reprendre amb més vigoria.

En el camí del pensament, sovint, sovint canvia el paisatge. Fa les estrofes líriques, un hom campa pels cims i deixa paper blanc a cada banda, com si restés voltat per l'horitzó i caminés per les neus verges deixant-hi les senyals del pas.

El paper blanc és prim, i les idees poden ésser tan profundes, que es perdin en abismes caòtics. Hi caben profunditats i gruixàries infinites damunt del prim d'un paper blanc.

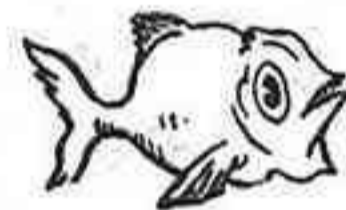
El paper blanc és quiet, i pot dur totes les rebel·lies; és mut, i pot dir totes les coses. Es capaç de parlar en totes les llengües, com si tingués el do de l'Esperit Sant.

El paper blanc és una mena de Déu que pot fer i desfer les coses, i, a voltes, d'un tros de paper blanc depèn la vida o la mort d'un home.

Jo m'aboco damunt del paper blanc com si comencés un viatge cap a l'infinit, i el meu pensament corre pel seu damunt com un vailet espitregat que li plau saltar i fer polseguera.

Si mai he de tenir cap caiguda, que el paper blanc sigui el meu Sant Antoni i em lliuri de prendre mal amb la seva blancor immaculada.

SALPER

Art i artistes

SALA PARES

Després de fer constar que una exposició d'En Rafel Estrany té sempre un interès veritable, per tractar-se d'un bon artista i d'un excellent especialitzat en els aiguaforts, no podem aquesta vegada per menys que assenyalar-li una despreocupació pel dibuix, que fa desmerèixer obres tan ben vistes i executades tècnicament com són les escenes populars barcelonines que ens presenta.

Les marines pateixen del mateix mal, tant en les pintades a l'oli com les altres, i és una llàstima; l'Estrany pot i sap dibuixar correctament.

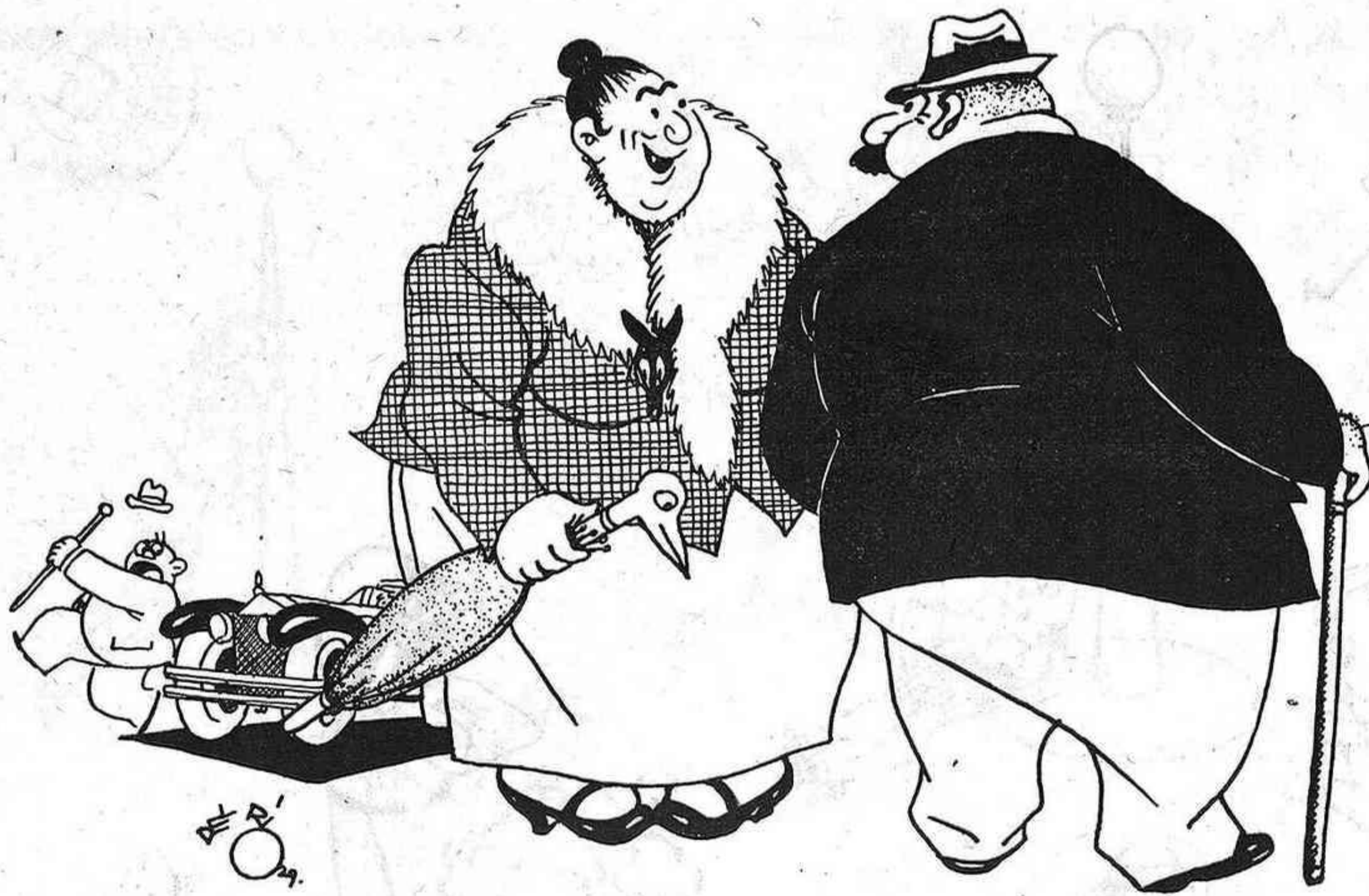
En P. Prat i Ubach fa una interessant exhibició de pintures i dibuixos en què demostra que poc a poc va fent via, i cada vegada que es presenta en públic ho fa amb obres més afinades en tots sentits, ço que fa esperar que arribarà a ésser un dels artistes de qui se'n parla i fan forrolla.

Un altre enamorat de les coses d'Olot és E. Pla, qui

CURSES DE PRIMAVERA

Com cada any, totes corren darrera l'amor

ELS AUTOS

—Perdoni, senyor. Vol dir-me on és l'exposició?
 —Fora de l'acera, senyora!

ha portat a la seva exposició una colla de paisatges olotins ben encertades i en els que demostra condicions que, si no agafa manies, el faran arribar també a figurar en mig dels bons.

Na Carme Serra pinta paisatges i figures amb una sensibilitat exquisida i amb força correcció que fan d'ella una artista de mèrit positiu.

Es llàstima que es deixi influir massa per determinades escoles, de les que es podria deslliurar sense perdre res; té prou condicions per a sobresortir per ella sola.

GALERIES DALMAU

Hi ha tres exposicions de tres artistes novells, i, cosa estranya, tots tres amb talent. A. Pujol i F. Camarasa, amb els seus assumptes literaris; i L. Figueres, fan un tercet que, a no dubtar, farà parlar d'ell amb el temps.

BORIEL

ROMEA

Segueix *El procés de Mary Dugan* interessant el nostre públic. Millor, La qüestió és que el públic s'interessi. Tot, menys la indiferència.

Ahir degué estrenar-se l'obra en dos actes de Lola Anglada *El jardí meravellós*. Si Lola Anglada fa teatre amb tanta gràcia com quan dibuixa, ja no cal dir que tindrà grans èxits. I nosaltres ens n'alegrarem.

Ja us direm, quelcom, la propera setmana, d'*El jardí meravellós*.

BARCELONA

Honori Maura sap dialogar les seves comèdies amb facilitat, amb elegància, amb un cert enginy. Sap, de vegades, pintar-nos bé un tipus. El que no sap és fer una comèdia. Es a dir: en les seves comèdies hi és tot... menys la comèdia.

Raquel, en les primeres escenes, sembla qui sap què. I després, quan s'ha de salvar amb quelcom més que diàleg, resulta que no és res.

La interpretació, en canvi, és una gran cosa.

APOLO

La companyia Caballé ha reprès *Los faroles*, de l'inevitable Guerrero. I *El huésped del Sevillano*, també d'En Guerrero.

AQUEST NUMERO

HA ESTAT VISAT

PER LA CENSURA

TALIA-BOXEIG

Ja veuràs com, a la fi, resultarà que hem guanyat tots dos.

QUIN REMEI LI QUEDA...!

—Ecolti, senyoreta; com és que enganya el seu marit sempre amb el mateix amic?

—Perquè no me'n presenta d'altres.

EL QUE PUGUIS FER AVUI...

—Dispensi que l'hagi trepitjat. Un altre dia ja m'ho farà vostè a mi.

—Com, un altre dia? Ara mateix.

OLYMPIA

El dimecres s'estrenà la nova revista **Las Maravillosas**. Es, com totes les revistes que presenta Velasco, una obra d'espectacle i bon gust. Molt luxe, molta llum, molta seda... i molta anatomia femenina al descobert.

Val a dir que el poc llibre que tenen aquestes revistes de Velasco està escrit amb gràcia i discreció. I és que Velasco encarrega els llibres a escriptors que sàpiguen escriure.

TIVOLI

Aquestes operetes de la companyia no ens les empassàriem sense la gràcia incomparable de Inès Lidelba. Però el públic està en el secret i sap que no va a veure una opereta determinada: sap que va a veure a Inès Lidelba. I sap — i si no ho sap ho endevina — que Inès Lidelba és, avui, la millor tiple còmica del món.

Hi ha que veure aquesta tiple còmica, senyors! Hi ha que omplir el Tívoli per a veure-la, per a oir-la, i per aplaudir-la. No en corren de tiplers com aquesta. Nosaltres sols en recordem una: la polaca Janka Tzaplynska — no responem de l'ortografia —, que cantà, fa ja uns anys, al nostre Liceu.

Inès Lidelba uneix a una magnífica figura un extraordinari talent d'actriu. Tant que, si volia, podria dedicar-se perfectament a la comèdia. A més a més, vesteix amb un **chic**...

No volem seguir. Aneu a veure Inès Lidelba, i veureu que no us hem enganyat. Nosaltres — mal ens està el dir-ho — som homes de gust, i no enganyem a ningú.

Ah! Ens oblidàvem d'una cosa: s'ha estrenat "I Merletti di Burano", de Carlo Lombardo i Virgilio Ranzano.

NOVETATS

Segueix al cartell **Baliga Balaga and Co**. Això, defensar les obres, està bé. Sobretot quan no es tracta d'una beneiteria. S'anuncia "Judith", de Josep Maria de Sagarra.

VICTORIA

Sembla que no ens havíem equivocat en augurar un gran èxit a **La copla andaluza**.

El públic omple el teatre cada nit i aplaudeix amb entusiasme l'autor i els intèrprets: En Mauri, l'Acuaviva, l'Arellano i la Custòdia Romero.

BOB.

Per acabar

Sembla que a Josep Santpere se n'hi van alguns elements. Sembla que aquests elements són la Visita López, la Pla i alguns mascles, entre ells en Clapera.

Sembla que s'incorporen a la companyia que ha format la distingida actriu Assumpció Casals.

Sembla que aquesta companyia, de la que forma part En Josep Bruguera, debuta el dia 19 al Talia.

Sembla que el debut serà amb una obra d'Alfons Roure.

Sembla que En Santpere no se **arredra**, i ha suplert així les baixes: la ingènua Maria Fortuny, la característica, Montserrat Faura, En Ramon Quadreny...

Sembla, a més a més, que Elena Jordi també tindrà aviat un teatre.

Ja poden preparar-se els autors a treballar de ferm. I el públic a aplaudir més de ferm encara.

EN PICAROL, A SEVILLA.

Després de Setmana Santa.

ESQUELLOTS

A conseqüència de la situació monetària actual, Anglaterra importa les lliures d'or i procura exportar-ne el menys possible. Ens en alegrem. Ara no ens podran carregar la lliura.

La llibertat d'acció en la importació del blat de moro—segons una comissió del Centre de Cereals que ha visitat el go-

vernador—, diu que porta grans beneficis als interessos dels ramaders.

Nosaltres també ho creiem així.

Ja hem vist el primer barret de palla, les primeres flors i les primeres orenetes.

Tan sols ens falta veure'ns afortunats amb la primera de la Loteria. L'estiu fóra deliciós.

UNA RAO DE PES.

—Tu creus que la teva família m'acceptarà com a marit teu?

—No te'n preocupis. Ja estan acostumats a les meves extravagàncies!

“Crec—escriu Octavi Allhane—que l'apreciació de l'excel·lència i de la perfecció en l'art de la degustació—de la bona taula!—és, si més no, tan difícil, i no menys transcendental, que l'apreciació dels valors estètics o intel·lectuals.”

Al passeig Nacional de la Barceloneta, un automòbil, menat per un xofer embriac, va topar amb tres pilons de pedra d'una bàscula situada en aquest passeig i els va arrencar.

Si arriba a topar amb tres persones, arrenca de la terra una trinitat.

Hi ha una onada de fred al nord d'Itàlia. Ha caigut una gran nevada a Belgrad. A França la temperatura ha refrescat notablement tota la nació.

Ja estem ben frescos, ja!

Referent al nou diari de dretes que probablement es dirà “El Matí”, ens han assegurat que Josep M.ª Junoy no podrà encarregar-se de la direcció per haver sofert una bronconeumònia, i estant en convalescència, el facultatiu li ha recomanat repòs. Per causes similars, no pot encarregar-se'n tampoc en Josep Maria Capdevila... Ens han assegurat que en seria redactor en cap En Civera Sormaní.

Ens sembla que aquest “Matí” serà nuvolós i farà ploure. Ja riurem.

Blenorràgics:

No ho dubteu. El guariment de la vostra purgació està amb els

Cachets Neisserinos

Exit garantit. Tractament ràpid, discret i sense molèsties

Venda: Farmàcies i Centres d'específics

Preu de la capsula: 5'50 pessetes

LLUÍS CAPDEVILA
BARCELONA, cor de Catalunya

Un volum 8.^u, Ptes. 4

VOLUM III
COL·LECCIÓ D'OBRES SELECTES
DIDEROT
LA MONJA

Traducció y pròleg de
Lluís Capdevila

Ptes. 2'50

Van publicats

VOLUM I
MURGER.—Escenes de la vida bohèmia
Traducció d'E. LLUELLES
Pròleg de SANTIAGO RUSIÑOL

Ptes. 2'50

VOLUM II
ROUSSEAU.— El contracte social.
Traducció i pròleg de
RAMON VINYES

Ptes. 2'50

Pròximes a sortir

VOLUM IV
Santiago Rusiñol. —**Coses viscudes**

Ptes 2'50

VOLUM V
VOLTAIRE.— Diccioniari filosòfic
Traducció de DOMENEC GUANSÉ
Pròleg de GABRIEL ALOMAR

Ptes 2'50

En preparació

Eça de Queiroz

LA RELIQUIA

GOETHE. —*Faust.*

DAUDET. —*Safo.*

CERVANTES. —*Don Quixot de la Mancha.*

EPICTET. —*Màximes.*

Un volum Ptes. 3

PERE COROMINES
La mort d'En Joan Apòstol

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorga rebuixes.

JOSEP SANTPERE

Santpere el gran, a qui tant deu Barcelona per haver-la fet riure.

